

„Fereteges és romantikus: egy viharos szerelmi történet”
— BECCA FITZPATRICK

VIHAR
SZELI,
KETTÉ

SHANNON MESSENGER

ÉGSZAKADÁS I.

SHANNON MESSENGER
VIHAR SZELI KETTÉ
ÉGSZAKADÁS I.

VIHAR
SZELI,
KETTÉ

SHANNON MESSENGER

ÉGSZAKADÁS I.

Első kiadás

Budapest, 2013

merit /|||
könyvek

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Shannon Messenger: Let the Sky Fall – Sky Fall I.
Simon Pulse – An imprint of Simon & Schuster Children's
Publishing Division

Copyright © 2013 by Shannon Messenger

Fordította: Komáromy Zsófia

ISBN: 978-963-513-229-4

ISSN: 2063-8566

Hungarian edition © ÉTK Kft.

Hungarian translation © Komáromy Zsófia, 2013

A magyar borító a Simon & Schuster Publishing Co.-val történt
megállapodás alapján készült

Cover art copyright © 2013 by Simon Pulse

Cover photo copyright © 2013 by Brian Oldham Photography

Kiadja az ÉTK Kiadó

Felelős kiadó: Mohr László ügyvezető igazgató

A kiadó vezetője: Karácsony Tiborné

Kiadói szerkesztő: Tamás Réka

A szöveget gondozta: Ziffer Gabriella

Nyomdai előkészítés: Wow Stúdió Kft.

Nyomdai munkák: AduPrint Kft.

[www.etkkft.hu/Merit könyvek](http://www.etkkft.hu/Merit_konyvek)

 Merit könyvek a Facebookon: www.facebook.com/MeritKonyvek

Férjemnek, Milesnak.

Nélküled soha az életben nem bírtam volna szerelmi történetet írni (se gúnyos kamasz fiúnak képzelni magam).

1. FEJEZET

VANE

Szerencsés vagyok, hogy egyáltalán életben maradtam. Legalábbis mindenki ezt mondogatja nekem. A helyi újság riporterének volt mersze ahhoz, hogy

egyenesen csodának nevezze a dolgot. Én lettem „Vane Weston, a csodagyerek”. Mintha valami magasabb rendű, egyetemes terv része lett volna, hogy egy törmelékhalomba ájulva lettek rám a rendőrök.

„Az egész család túlélte a tornádót”: na, az csoda lett volna. De nekem bárki eliheti, hogy nincs abban semmi „csodálatos”, ha az ember hétévesen elárul.

Nem mintha nem adnék hálát azért, hogy életben maradtam. Nagyon is hálás vagyok. Tudom, hogy a biztos haláltól menekültem meg. De ez a legrosszabb abban, hogy én vagyok a „csodagyerek”.

A kérdés.

A kikerülhetetlen kérdés, amely megállás nélkül gyötört életem elmúlt tíz évében.

Hogyan?

Hogyan lehetséges, hogy felszippantott egy ötös kategóriájú tornádó – azaz a természet óriási turmixgépe –, és több mint hat kilométeren át repített, mielőtt kiköpött volna hatalmas tölcseréből, de én mindezt megúsztam pár horzsolással meg karcolással? Hogyan lehetséges ez, amikor a szüleim holttestére alig felismerhető állapotban bukkantak rá?

A rendőrség nem érti.

Ahogy a tudósok sem.

Úgyhogy mind tőlem várják a választ.

De nekem aztán lövésem sincs.

Nem emlékszem. Se arra a napra, se a múltamra. Semmire.

Legalábbis semmire, aminek hasznát vehetném.

Emlékszem a félelemre.

Emlékszem a szélre.

Aztán... óriási űr tátong a memóriámban. Mintha az emlékeim mind kilöködtek volna a fejből, amikor a földre zuhantam.

Kivéve egyet.

Egyetlen különálló emlékképet... És még abban sem vagyok biztos, hogy *tényleg* emlék, nem lehetséges-e, hogy inkább valami fura hallucináció, traumatizált agyam szüleménye?

Egy arc, amint a tomboló viharban engem figyel.

Egy lány. Sötét a haja. Sötét a szeme. Egy könnycsepp gördül le az arcán. Aztán elsöpri őt a dermesztő szél.

Azóta is kísért álmaimban.

2. FEJEZET

AUDRA

Én tehetek róla.
Tisztában voltam a szabályokkal.
Tudtam, milyen veszélyes megidézni a szelet.

De nem hagyhattam, hogy Gavin meghaljon.

Akkoriban Westonék őrzése kötötte le a családom minden egyes másodpercét. Állandóan aggódtunk. Állandóan menekültünk. Állandóan hátranéztünk, nem közeledik-e a vihar. A semmi közepén bujkáltunk két apró házacskában. Lélegzet-visszafojtva figyeltünk és vártunk. A félelem sűrű fellegként árnyékolta be életünket. A legnehezebb napokat úgy vészeltem át, hogy a birtok szélén elnyúló nyárfasoron kerestem menedéket. Jó magasan, a fák ágain egyensúlyozva, miközben a szellő a bőrömet simogatta, képes voltam elfeledkezni a világról, és a szél susogására összpontosítani.

Erre születtem.

Sosem beszéltem a szélhez. Csak figyeltem és tanultam.

Ám csupán a szél dalaival nem tölthettem ki magányos napjaimat. Úgyhogy madarak társaságát kerestem.

Gavin fészke a legmagasabb fa tetején lévő vékony ágak között rejtőzött. Én azonban apró gyerek voltam, és fürge lábbal gond nélkül megmásztam a törékeny fatörzset, hogy elérjem a fészket. Három pehelygombóc volt benne. Héják: büszke és nemes madarak még bolyhos, szürke tollazatukkal meg tárogó csőrükkel is, ahogy édesanyjuk visszatértét várták.

Soha azelőtt nem sikerült egyedül kapcsolatot teremtenem egy madárral. Mindig szükségem volt édesanyám útmutatására, hogy megértessem magam a madarakkal, hogy választ kapjak tőlük, hogy elnyerjem a bizalmukat. De anyámat most lefoglalták Westonék. Gavin pedig különleges volt.

A testvéreivel ellentétben egyáltalán nem rikoltzott vagy remegett, amikor belekukkantottam a fészükbe. Rezzentelenül nézett rám, tudtam, kíváncsi, hozzá merek-e nyúlni. Ezután mindennap meglátogattam, amint az anyja elrepült vadászni.

Számoltam a napokat az első repüléséig, izgalom és rettegés viaskodott bennem. Sóvárogva vártam, hogy tanúja lehessen a pillanatnak, amikor a levegőt hasítva magába szívja a szabadságot, ugyanakkor lesújtott a gondolat, hogy elveszíthetem az egyetlen ismerősömet. Az egyetlen barátomat.

A rettenthetetlen Gavin hagyta el elsőként a fát.

Összeszorult a szívem, ahogy kivetette magát a fészekből, vöröses-narancssárga szemét a horizontra szegezve. Összpontosítva. Elszántan.

Egy másodpercre a szárnya alá kapott a szél, és Gavin a repülés izgalmától diadalittasan rikoltott fel. Aztán egy léglökés kizökkentette, és zuhanni kezdett a talaj felé.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy gondolkodás nélkül cselekedtem! Hogy eluralkodott rajtam az ösztön, elnémítva a józan ész hangját. De nagyon is tisztában voltam a kockázattal.

Ahogy Gavin zuhant, találkozott a tekintetünk, és én úgy *döntöttem*, hogy megmentem.

Megidéztem a szelet – életemben először –, gyors légáramlatot vonva Gavin apró teste köré, amely egyenesen a tenyerembe sodorta. Megcsipkedte az ujjaimat, mintha mindent értett volna. Mintha tudta volna, hogy megmentettem.

Hazavitem és megmutattam Gavint édesapámnak, de nem árultam el, hogyan került hozzám a madár. Bőven lett volna rá lehetőségem. Anyukám rengeteg kérdést tett fel. Nem kellett volna mást tennem, csak elmondani az igazat.

Ha megtettem volna, apám még ma is élne.

Ám én hallgattam... egészen másnap estig, amikor Raiden egy viharhozója ránk talált, és a három legerősebb szélből egyetlen, megállíthatatlan fürgeteget kavart.

Akkor már késő volt.

3. FEJEZET

VANE

A tél három hónapjában nem totál szívás a Coachella-völgyben élni. Aztán kitör a hőség, és a lakosság felebepattan a menő verdájába vagy a magánrepcsjébe, hogy elmeneküljön második, harmadik vagy negyedik otthonába, maga mögött hagyva egy rakat vénembert, néhány flúgost meg a többi magunkfajttát: a puccos környékeken kívül rekedt csórókat.

A családom első és egyetlen háza sajnálatos módon egy elvadult datolyaliget közepén található a kaliforniai Bermuda Dunesben, azaz a bolygó legmelegebb pontján. Ma negyvenkét fok van. Olyan nap, amikor a helybeliek elüldögélnek, és arról dumcsiznak, milyen „kellemes lett az idő”, hiszen két napja még ötvenkét fok volt. Én nem érzem a különbséget. De nem is vagyok helybeli.

Közvetlenül a nyolcadik születésnapom után költöztem Kaliforniába, amikor véglegessé vált az örökbe fogadásom. Úgyhogy én, a nebraskai gyerek – több mint kilencévnyi itt élés után is – nagyjából harmincöt fokos hőség felett egyszerűen úgy

érezem, mintha bedugtak volna a sütőbe. Mindenki azt mondja, hogy majd hozzászokom, de esküszöm, évente egyre rosszabb lesz, mintha a nap belülről olvasztana el, míg végül nem leszek más, csak egy Vane-pocsolya a földön.

Az olyan forró nyári napokon, mint a mai, megteszek minden tőlem telhetőt, hogy ne kelljen elhagynom a szobám sötét barlangját. Ez a fő oka annak, hogy nem vagyok hajlandó engedni Isaacnek, aki egy újabb általa szervezett, katasztrofális vakrandira próbál elrángatni.

Más oka is van annak, hogy nem szeretek randizni... de *rá* igyekszem nem gondolni.

– Ne már, haver! – nyavalyog Isaac. Húsz percen belül már harmadszor hív. – Ígérem, nem olyan lesz, mint a múltkor!

A „múltkor”-ral arra utal, amikor összehozott Stacey Perkinszel. Mint kiderült, Stacey vegán, amivel semmi gond sincs. Legyen. Nekem viszont senki sem szólt erről az *előtt*, hogy elvittem volna Stacey-t egy húsételekre specializálódott étterembe, ahol rögtön megkérdezte a pincérnőt, nincs-e valami „kegyetlenségmentes” ajánlat az étlapon.

Attól kezdve csak egyre rosszabbul alakult az este. Főleg, miután én – a körülmények dacára – bélszínt rendeltem. Nem sok minden van, ami rosszabb egy bosszús vegánnál.

– Nem érdekel – felelem Isaacnek, miközben behúzom a függönyt az ablakon, és leheveredek az ágyamra. Széttárom a karom, hogy a lehető legnagyobb felületen érjen a menyegyzeti ventilátor által kavart levegő. A fuvallat kellemesebb érzés, mint a légkondi, jobb, mint fejest ugrani egy medencébe. Mintha a testem vágya a légmozgásra.

– Ne csináld már, Hannah Shelby unokatesója, és teljesen össze vannak nőve, mióta a csaj a városba jött. Három hete! Az agyamra megy.

– Sórd rá valaki másra! Én ugyan nem tökölök még egy béna vakrandin, csak hogy te a barátnőddel hetyeghess.

– Tudod, hogy én megtenném érted... Már ha lesz *valaha* barátnőd.

– Hagyjál lógva!

– De most komolyan, haver: tizenhét vagy, és még soha meg se csókoltál egy csajt. Ez hogy létezik?

Semmit sem felelek, mert igaza van. Nem okoz gondot, hogy randira hívjak lányokat... Sőt, még az sem, hogy rávegyem őket, mondjanak igent. Azonban viccen kívül nekem van a legnagyobb balszerencsém a barátnőszerzés terén. Ha nem bénázom el magamtól is a dolgokat, valami mindig beüt. A lány leönti magát az italával. Vagy a hajára pottyant egy madár. Esküszöm, meg vagyok átkozva.

– Ugyan már, Vane! Ne akard, hogy könyörögjek! – mondja végül Isaac.

Legszívesebben letenném a telefont. A hátam közepére se kívánok még egy megalázó randit. De hát Isaac mégiscsak a legjobb barátom.

Úgyhogy magamra kapok egy kevésbé gyűrött pólót, bevizetem rövid, sötétbarna hajamat, és egy órával később már a nyakamon van a kanadai Hannah, aki még csak el sem mosolyodik, amikor megemlítem, hogy a neve rímel az országa nevére. Ráadásul már legalább tízmilliárdszor panaszkodott a hőségre. És még csak negyedóra telt el a randiból.

– A Pitetanyába vagy a Nagy Falatba menjünk? – kérdem, ahogy a hatalmas éttermekre mutatok a sekély, mesterséges folyó mentén, ahol sétálunk.

Az év ezen szakában egyedül a folyó menti turistacsalogató helyek vannak nyitva, bár fel nem foghatom, miért hozna lázba bármely turistát egy műfolyó meg néhány nagy étteremlánc helyi kirendeltsége. Főleg, amikor olyan meleg van, hogy épeszű ember ki sem merészkedik a szabadba. A pólóm úgy tapad a hátamhoz, mintha az izzadság vákuumot képzett volna, pedig nem csináltunk mást, csak eljöttünk a parkolótól a sétálóutcáig. Még a legenyhébb szellő se fújdogál, hogy lehűtsön picit.

Hannah a homlokát törölgeti, majd hozzám fordul.

– Nem igazán szeretem a pitét, úgyhogy legyen talán a másik, eh? – mondja jó kanadaiasan.

Az ajkamba harapok. A név dacára az étteremben nem *csak* pitét lehet kapni... De nincs kedvem vitatkozni.

– Akkor irány a Nagy Falat!

A légkondi hidege megcsap minket, amint belépünk a zsúfolt étterembe, és Hannah meg én egyszerre sóhajtunk fel.

Elpárolog közöttünk a feszültség. Bárki találta is fel a légkondit, Nobel-díjat érdemelne. Fogadok, a Közel-Keleten is eluralkodna a béke, ha mindenhol beszerelnék a légkondicionálást, és időről időre szépen lehűtenék magukat. Meg kéne írnom a javaslatomat az ENSZ-nek.

A pincérnő egy akkora bokszhoz vezet minket, hogy hat embernek is elegendő volna. Nem mintha bármely másik asztal romantikusabb lenne. A hangos zene, a sportközvetítések és a bárban sört vedelő meg a csapataiknak drukkoló csávók miatt ez nem kimondottan randizós étterem. Pontosan ezért

javasoltam. Talán ha nem randiként kezelem ezt az estét, ezáltal nem lesz semmi gond.

– Úgy látom, van néhány rajongód – mondja Hannah a tőlünk pár asztalnyira ülő három lányra mutatva. Mindhárman elpirulnak, és sutyorogni kezdenek, amint rájuk nézek.

Vállat vonok.

Hannah elmosolyodik, kivillantja szabályos, fehér fogsorát. A fogorvosa biztosan nagyon büszke az eredményre.

– Isaac említette, hogy szerény vagy. Most már értem, miről hadovált.

– Szóval Isaac má’ sokat hadovát errő’? – kérdem a kiejtését utánozva.

– Á, már kíváncsi voltam, mikor térünk rá az akcentusom miatti cikizésre.

– Ne már, szerintem elképesztő mértékű önuralmat tanúsítottam. Legalább három-négy „eh” szócskát engedtem el a fülem mellett.

A fejemhez vág egy kristálycukros tasakot.

Kanadás vicceket mesélek, míg a pincér fel nem veszi a rendelést, és megkönnyebbülök, miután Hannah egy sajtburgert kér. Utálok az olyan lányokat, akik fiúk jelenlétében nem hajlandók enni, mintha attól rettegnének, hogy kövérnek gondoljuk majd őket, csak mert látjuk, amint történetesen étel kerül a szájukba.

Hannah nem ilyen. Ő magabiztos. Nem a legszebb a jelenlévő lányok közül, de helyes. Hamvas a bőre, rózsás az ajka, szőke haja dús és hullámos. Tuti, hogy jó pár srác boldogan lenne most a helyemben. Csak az a baj, hogy nekem megvan a magam „zsánere”.

Isaac szerint túl válogatós vagyok, de ő ezt nem érti. Őszintén szólva én magam sem értem. Egyszerűen csak automatikusan valaki máshoz hasonlítok minden lányt, akit megismerek. Hülyeség és őrülség, de nem tehetek róla. Ám miközben hamburgert eszünk és kólát iszunk, amiben több a jég, mint a kóla – ez a sivatagi módi, magyarázom Hannah-nak –, döbben-ten jövök rá, hogy jól érzem magam. Hannah nevetése ugyan-úgy bejön nekem, mint a mosolya, akárcsak az, ahogy a füle mögé simítja a haját, valahányszor elpirul.

Aztán meglátom a lányt.

Sötét a haja.

Sötét a szeme.

Sötét a dzsekije.

A bárpultnak dől, arcának csupán egyik felét látom. Pislognom kell, hogy meggyőződjek róla, nem káprázik a szemem.

De nem ám. Szoros, bonyolult fonatba fésülte a haját, de egészen biztosan ő az.

Még egy centinyit felém fordul, és találkozik a tekintetünk. A szívem olyan hangosan dübörög, hogy minden mást túlhar-sog. Mintha csak mi ketten lennénk, én meg a lány. Egybefo-nódó tekintettel.

Hunyorog, majd a fejét rázza: mintha jelezni akarna nekem valamit. De fogalmam sincs, micsodát.

– Vane! – ébreszt fel Hannah, és úgy összerezzenek, hogy majdnem kiesem a bokszból. – Jól vagy? Úgy festesz, mint aki szellemet látott.

Nevet, én viszont nem mosolygok. Nem tévedett nagyot.

Hannah követi a tekintetem, a homlokát ráncolja.

– Netán... ismered őt?

Ezek szerint Hannah is látja a lányt.

A lány valóságos.

– Mindjárt jövök! – mondom, talpra ugrom, mielőtt Hannah szóhoz juthatna.

A pincéernő egy nagy társaságot terelget az asztalunk mellett, elállva a bárhoz vezető utat, és minden csepp önuralmammra szükségem van, hogy ne taszítsam félre őket az utamból. Rohanok, amint felszabadul az asztalok közti folyosó, a lány azonban már eltűnt.

A kijáráshoz sietek, ügyet sem vetek az utánam kiáltó Hannahra, sem arra, hogy mindenki engem bámul, sem a hőségre, ami megrohan, amikor átesem az ajtón. És odakint... nincs senki.

Egy teremtett lélek sincs sehol, pláne nem egy gyönyörű, sötét hajú lány dzsekiben. Csak a képembe vágó, perzselő sivatagi szél meg egy üres udvar fogad odakint.

Ökölbe szorítom a kezem.

A lány *itt* volt.

De hát hogyan lehetséges ez?

És hogyan tűnt el ilyen gyorsan?

Összecsippentem az ornyergem, próbálom megszerezni az agyamban zsongó tízmillió gondolatot. Még semmi értelmesre nem sikerült jutnom, amikor halk lépteket hallok a háttam mögött.

– Rendeznem kellett a számlát, nehogy azt higgyék, el akarunk lógni... Ez tartott mostanáig. – Hannah kerüli a pillantásomat. – Azt sem tudtam, idekint lesz-e még.

A füledt júniusi levegő a torkomban ragad, megnémít. Le ment a nap, de a hőmérséklet csupán néhány fokkal csökkent.

Csak állok ott, hallgatom a tücsköket a fákon, és keresem a szavakat a magyarázathoz, vagy legalább a bocsánatkéréshez.

– Kifizetem – sikerül kinyögnöm.

A parkoló felé fordul.

– Akkor talán mennünk kéne, eh?

A csend csak úgy zümmög a sok mindentől, amit egyikünk sem mond ki.

Most komolyan, miért szúrja el *mindig* valami a randimat?

Addigra sem rukkolok elő semmi megoldással az este megmentésére, mire elérünk ütött-kopott, fehér autóig. Nem valami menő járgány, de van benne légkondi, ami nagyjából az egyetlen kívánságom volt. Kinyitom az ajtót Hannah-nak, remélve, hogy ezzel bebizonyítom, nem vagyok totál elmebeteg. Nem úgy tűnik, mintha lenyűgöztem volna. Na nem mintha hibáztatnám.

A visszaút kész tortúra. Eddig még soha nem vettem észre, milyen zajos a kocsim; bár még soha nem is volt ilyen csendes utasom. Az sem tűnt fel mostanáig, hány közlekedési lámpa van a 111-es úton. Ez a nyamvadt főút köti össze a sok nyamvadt sivatagi várost, tehát minden egyes nyamvadt sarkon van egy nyamvadt jelzőlámpa. És ma este természetesen mind-egyik piros.

Kösz szépen, univerzum!

Félúton járunk hazafelé, éppen elérjük a „kevésbé drága” városok sorát a völgyben, amikor Hannah végre megszólal.

– Nem árulnád el, mi történt?

Mélyet sóhajtok, próbálok időt nyerni.

– Azt... hittem, hogy egy ismerősömet látom. – Még én is úgy érzem, bénán hangzik.

- Jártál vele?

Na persze... Bár úgy lenne!

Szerencsére ezt magamba fojtom. Hallom Hannah hangján, hogy megbántottam.

De azt jó tudni, hogy Hannah *tényleg* látta a lányt... Még ha fogalmam sincs, mit jelent is ez.

A sötét, üres utat bámulom.

- Nem az van, amire gondolsz. Én nem...

- Te mit nem? - kérdezi, miután elharapom a mondat végét.

Elvonom a tekintetem az utcától, csak annyi időre, hogy Hannah-ra nézzek.

- Eszembe se jutna csak úgy egy csinos lány után koslatni, amikor épp valaki mással vagyok... Na nem mintha az a lány csinos lett volna. Vagyis na jó, az volt, de... nem ez volt a dolog jelentősége.

- Akkor micsoda?

Bár tudnám!

- Ő csak... a múltamból valaki.

Nem hazugság, de nem is ez az igazság. Ez a lány nem csak „valaki”. Ő *a lány*. A lány, akiről a végzetes nap óta álmodom, amikor arra tértem magamhoz egy törmelékhalmokban, hogy széthullott az egész világom. Az egyetlen nyom a múltamhoz. Csak őt látom, ha lehunyom a szemem.

Álmomban egyre idősebb lett. Velem együtt nőtt fel. Ez a legérthetetlenebb az egészben. Miféle álomképpel történik ilyen? És miféle álombéli lány sétál be egy étterembe?

Ráadásul az álmok örületesen valóságosak. Minden éjjel olyan érzésem támad, mintha a lány velem lenne a szobám-

ban, fölém hajolna, rám meredne sötétkék, szinte már fekete szemével. Hosszú, sötét haja a bőrömet csiklandozza. Ajka olyan hangokat suttog, amelyeket nem értek, miközben az elmémbe duruzsolnak. Ám amikor felébredek, egyedül vagyok. Nem fogad más, csak a csönd meg az enyhe szellő, amely a gondosan bezárt ablak ellenére felkavarja a szoba levegőjét.

Totál örültségnek hangzik az egész.

De én *nem* vagyok örült.

Fogalmam sincs, hogy magyarázzam meg... De egy szép napon a végére fogok járni.

Befordulok Shelby utcájába, keresem a szülei szürke, puébló stílusú házát a földszintes otthonok sorában. A kerekded épület akár királyul is kinézhetne, ha nem normális, lapos tetős házak vennék körül. La Quinta ilyen összevissza, mintha errefelé senki sem tudná eldönteni igazán, mit is építsen.

Isaac viharvert furgonja a ház előtt áll, úgyhogy kikapcsolom a mobilom. Nem fog örülni, hogy ilyen korán hazahoztam Hannah-t.

A lány fogja a táskáját, ahogy leparkolok, de én még nem nyitom ki az ajtót. Nem akarom, hogy így végződjön az este.

– Ne haragudj! – mondom, és rádöbbenek, hogy igazából még nem is kértem bocsánatot. – Tulajdonképpen remekül éreztem magam, amíg el nem szúrtam mindent.

– Én is. – A füle mögé simítja a haját.

Félénknek tűnik. Védtelennek. Teljesen másnak, mint az engem kísértő lány.

Talán Hannah *elűzheti* azt a másik lányt.

Muszáj megszabadulnom a mániámtól, mielőtt tönkreteszi az életemet.

Pár aranyos rózsabogár – a világ legbutább bogarai – koppan a szélvédőnek, megtörve a köztünk támadt csendet. Döntést hozok.

– Nem... kaphatnék esetleg egy lehetőséget, hogy jóvátegyem? – kérdezem, ügyet sem vetve a fejemben könyörgő hangra, hogy hagyjam az egészet.

Ajka félmosolyra húzódik.

– Talán... De csak ha megígéred, hogy nem sütsz el több kanadás viccet!

– Jaj, ne már, legalább egyet csak megengedsz, eh?

Elneveti magát. Még ha erőltetettnek hangzik is, érzékelem, hogy javult a helyzet. Mostantól abszolút tökéletesen kell viselkednem, ha sikerül, talán minden jóra fordulhat. És meglep, mennyire szeretném, hogy így legyen.

Nem akarok az őrült srác lenni, aki egy titokzatos idegen után koslat. A normális srác akarok lenni, aki a barátaival lóg, és összejön nyárra a helyes kanadai lánnyal.

Úgyhogy kiszállok a kocsiból, és a bejárati ajtóhoz kísérem Hannah-t, a fülledt levegő fojtogat minket, ahogy megállunk a tornácot bevilágító lámpa alatt. Molyok repkednek a fejünk felett, tücskök ciripelnek a bokrok közt, és egymás szemébe nézünk. Fogalmam sincs, mi lehet az arcomra írva, de Hannah arckifejezése mintha azt sugallná: *Miért is ne?*

Teljesen egyetértek. Ideje, hogy én irányítsam az életemet.

Görcsbe rándul a gyomrom, ahogy Hannah felé lépek, és megpróbálom elhíttetni magammal, hogy a torkomban feltörő keserűség az idegesség jele. Nem vagyok hajlandó büntudatot

érezni, amiért megcsalok egy lányt, akit nem is ismerek. Akiról még mindig nem tudom biztosan, hogy egyáltalán létezik-e.

Hannah arcára simítom a kezem, bőre kissé hűvös a kocsi légkondijától. Lehunyja a szemét, én is becsukom az enyémet, és odahajlok hozzá, alig tudom elhinni, hogy végre megteszem ezt.

Ám a másodperc törtrészával azelőtt, hogy összeérne az ajkunk, hangos sziszegés üti meg a fülem, és kettőnk közé süvít egy jéghideg szélroham.

Hannah botladozva hátralép, ahogy a vad szél a hajába kap, összegubancolva a szőke tincseket. Próbálok felé nyúlni, ám a szél olyan erővel húzgál-ráncigál, hogy úgy érzem, mintha el akarna lökni, cibálni a lánytól. Ellenszegülök, igyekszem dacolni vele, de a lábamat csapkodja, szinte kisöpri alólam. Mintha életre kelt volna a szél; ráadásul pont itt, kettőnk körül. A szomszéd kertjében álló pálmafák meg sem rezdülnek.

Épp, amikor azt hiszem, ennél már nem történhet furább dolog, egy ismerős hang hasít egyenesen az elmémbe:

Menj haza, Vane!

Körülnézek, a sötétséget meg a kavargó homokot kémlelem, hogy megtaláljam, hol rejtőzik a lány. Az utca azonban üres. Kettesben vagyunk Hannah-val, és ő még mindig az őrült széllel hadakozik, amely elrángatja tőlem.

– Bemegyek! – kiáltja, homokot törölgetve a szeméből.

– Oké! – harsogom, és tehetetlenül nézem, ahogy elfordul tőlem. – Majd hívlak!

Nem néz vissza. Tudomást sem vesz rólam.

A szél elfújja a szavaimat, mielőtt elérhetnének hozzá. Aztán becsukódik mögöttem az ajtó.

4. FEJEZET

AUDRA

E /
letem elmúlt tíz évét erre a küldetésre áldoztam.
Képeztem magam testileg. Lelkileg.
Mentálisan. Lemondtam az evésről és az alvásról.

Hosszú órákon át szenvedek a sivatagi napfény kíméletlen hevében. Teljes elszigeteltségben élek. Megalázó feladatokat vállalok magamra, például játszom a gardedámot, miközben a makacs, tudatlan fiúcska lázadozik minden ellen, ami csak számít.

És most lehet, hogy mindkettőnket halálra ítelt.

De én is ugyanúgy hibás vagyok, mint ő.

Ismét túl hangosan idéztem meg a szelet. És ismét elárultam magunkat.

Az északi szél túl messze volt ahhoz, hogy suttogva idézhessem meg. Muszáj volt kiáltanom. Ami azt jelenti, hogy kiáltásom megbélyegezte a szelet... ami most már Vane nyomát is hordozza. Nem léteznek, hogy a viharhozók ne figyelnének fel a meleg völgyből érkező hideg szélre. És amint utánajárnak, végre elnyerik jutalmukat.

Forogni kezd velem a világ, mély levegőt veszek.

Nem hagyhatom, hogy ismét megtörténjen.

Húzhatom az időt. Megnehezíthetem a keresést.

Majd utána számolok Vane-nel.

Elhajt fehér szmogmasinájában, én pedig remegő lábbal lépek elő az árnyékból, az utcát kémelve keresem a sötét alakot, amelyről tudom, hogy egy közeli ház tetején tanyázik. A magasba nyújtom a bal karom, és a madár felém suhan, dzsekim ujjába kapaszkodik a karmával. Gavin tudja, hogy nem szabad rikoltania. Az a szerepünk, hogy láthatatlanok legyünk.

Vane hibája, hogy lelepleződünk. Mázlista, hogy kesztyűs kézzel bántam vele. Fogalma sincs, mivel szórakozik. De hamarosan megtudja.

Gavin nyakának szürke tollait simogatom, próbálom csillapítani a mellkasomat szorongató pánikot, amelytől még a lélegzetvétel is fáj.

– Menj szépen haza! – suttogom. – Én is megyek utánad, amint tudok.

Gavin értelmes, vörösés-narancssárga szemével az enyémbé néz, és tudom, hogy megérti az utasítást. Aztán kitarja a szárnyát, és egy erőteljes csapással felszáll az égbe. Irigylem, hogy ilyen könnyű számára a repülés. Tőlem lényegesen nagyobb erőfeszítést követel.

Visszahúzódok az árnyékba, ujjaim egy már meglévő szelőt keresgélnek a levegőben, hogy elfedjem a nyomomat.

Hiába, sehol semmi. Muszáj várnom.

Ezen a helyen időről időre teljesen megszűnik a légmozgás, ami elszívja az energiámat, megfoszt a lehetőségeimtől és aláássa az épelméjűségemet. Ha korábban nem halt volna el a

szellő, hamarabb is véget vethettem volna Vane „randijának”. Nem kényszerültem volna arra, hogy a földhözragadtak közé vegyülve próbáljam elijeszteni a fiút. Nem kellett volna hagynom, hogy észrevegyen. És nem kellett volna megidézmem az északi szelet, hogy megállítsam Vane-t, mielőtt még elkötelezi magát annak a lánynak.

Akkor még mindig biztonságban lennénk.

Persze ha Vane nem ragaszkodna hozzá, hogy megszegje a szabályokat, pláne nem lennénk ilyen kutyaszorítóban.

Karba teszem a kezem, aztán megmarkolom a vállam, hogy csillapítsam a reszketésemet. Vane még sosem járt ilyen közel a kötődéshez. Még egy másodperc, és...

Elhomályosul a látásom, amint felidézem Vane-t a tornáccon. Ahogy a lány arcára teszi a kezét. Előrehajol. Ajkuk kis híján összeér.

Ha nem állítottam volna meg... Gondolni sem bírok a következőkre.

Az államba nyilalló fájdalom figyelmeztet, hogy a fogamat csikorgatom. Kényszerítem magam, hogy lazítsak. Egy őrzőnek muszáj mindig higgadtnak és józannak maradnia: az orkánosztag ezt verte belém. Sikerünk titka az érzelmeink elfojtása. Egyedül így viselhetjük el a lemondással teli életet, amelyre felesküdtünk.

És hát... Vane *tulajdonképpen* nem tehet róla. Nem ismeri a szabályokat, amelyeket majdnem megszegett, vagy azt, hogy mekkora elkötelezettséget jelent egyetlen csók is... Habár elég intő jelet küldtem neki az évek során. Már leeshetett volna neki a tantusz.

De fölösleges olyasmin rágódni, amin nem vagyok képes változtatni. Bárki másnál jobban tudom, hogy a múltat nem lehet átírni. Az egyetlen lehetőség az előrehaladás.

Egy enyhe szellő csiklandozza meg az ujjamat. Keleti szél: végre rám mosolygott a szerencse.

Halk, lenyomozhatatlan mormolással uralmam alá hajtom a fuvallatot, magam köré tekerem. Miután teljesen körbevesz a könnyed szellő, adok neki még egy parancsot keleti nyelven, aztán átadom magam az erejének.

– Szállj!

A szó úgy hangzik, mintha felszisszentem volna, a szél pedig tovaszáll, magával húzva engem.

Soha nem érzem magam annyira közel a szabadsághoz, mint amikor a széllel szálllok. Ahogy egyre magasabbra emelkedem az égben, egyre jobban elmerülök benne, kitisztul előttem az életem. Jelentést nyer. A szelet sosem tudom teljesen uralni. Hízélgéssel, buzdítással és kérleléssel elérhetem, hogy engedelmeskedjen nekem... De attól még saját magának parancsol, azt teheti, amit csak akar. Az irányításának az a titka, hogy figyeljünk a szavára, és alkalmazkodjunk hozzá, ha szükséges.

A nálam kétszer idősebb szélvándorok sem mind tudják úgy irányítani a szelet, ahogy én. Én a változásnak vagy ellenkezésnek még a leghalkabb susogását is meghallom, képes vagyok lefordítani bármilyen örvényt vagy zavart, és alkalmazodom. Édesapám különleges képessége volt ez. Rám hagyományozta azon a napon, amikor visszatért az égbe.

Egyetlen másodperc sem telik el anélkül, hogy azt kívánám, bárcsak visszaadhatnám neki.

Sötét csúcsok tűnnek fel a horizonton, és azt suttogom:

- Le!

A szél elég mélyre száll, hogy a lábujjam megérintse a földet. Futásnak eredek, és miután pontosan meghatároztam, hol vagyok, útjára bocsátom a szelet. A légáramlat letekeredik rólam, elszáguld, miközben lefékezek, lábam stabilan áll a San Bernardino-hegység hűvös, sziklás talaján.

A levegő idefent jóval tisztább, a szellőkések sokkal erősebbek. Adok magamnak egy percet, hogy felfrissíthessenek a heves szellőkések. A bőrömet simogatják, feltöltenek erővel és önbizalommal, amit csak a természetes környezetemből nyerhetek. Akár egész éjjel képes lennék itt állni, magamba szívni mindezt.

De feladatom van.

Rossz érzést okoz, hogy teljes hangerővel utasítom a szelet, ahogy korábban is. De pont ez a lényeg. Egy újabb hibával akarom leplezni a régebbit.

Ám a hangom attól még reszket, ahogy északi szellőkéseket küldök szét a hegyek mentén, és utasítom őket, hogy süvítsenek keresztül a sivatagos völgyön. Homokviharok szelik át a kihalt dűnéket, csíkokat húzva maguk után a porban. Szanaszét hordva a nyomomat.

A viharhozók képtelenek lesznek meghatározni a pontos helyünket; azonban tudni fogják, hogy errefelé vagyunk. És nem fognak elmenni, amíg meg nem találják Vane-t, közben pedig az egész völgyet feldúlják.

Az árulkodó szellőkés holnap estére eléri a viharhozók erődjét, azok pedig egyetlen napnyi gyors repüléssel idejut-

nak a térségbe. Még egy napot ügyeskedtem ki magunknak a hamis nyomokkal, amelyek átmenetileg félrevezethetik őket.

Mindez azt jelenti, hogy három napunk van. Aztán emberek fognak meghalni.

Vane-nek ma éjjel el kell érnie az első összehangolódást. Három nap elég lesz arra, hogy megtanítsam az alapokra, én magam pedig erőm teljében vagyok, hála a többéves önfeláldozásnak. Együtt biztosan képesek leszünk megküzdeni a viharhozókkal.

Ám csak egyetlen módja van, hogy tényleg elérjem az összehangolódást.

Már a gondolattól is hányingerem támad.

Egy másik keleti szélért nyúlok, tenyerem szélének bizsergésére koncentrálok, ahogy ide szólítom az erős szellőkést, és magam köré csavarom. Hideg fuallata elűzi félelmeimet, ahogy a bőrömet cirógatja.

– Vissza! – mondom olyan halkán, hogy hangomat elmossa a szél süvítése. Elsöpör magával, gyengéden levisz a hegyről, át a kiszáradt, üres homokon, el a házamig.

Otthonnak alig nevezhető, de úgyszincs időm maradni. Dolgom van.

Ma nagyon hosszú éjszakánk lesz.

5. FEJEZET

VANE

A szüleim még ébren vannak, mire hazaérek. Még szép. Alig múlt tíz óra. Valószínűleg én vagyok az egyetlen kamasz a völgyben, aki sosem késő éjjel keveredik haza.

Persze fogadok, hogy más srácot nem támad le csak úgy egy jeges fuvallat a semmiből, és nem hallja a szelet, ahogy a nevét suttogja. Már attól is libabőrös lesz a karom, hogy eszembe jut.

Majd később foglalkozom vele!

Anyámat a konyha előtti túlzsúfolt, rózsaszínűre festett nagyszobában találom, a foltos barna kanapén olvas. Még betölti a levegőt a fasírt sós illata, és amikor a háta mögé pillantok, látom a mosogatóba halmozott tányérokat. Remek, még azelőtt hazaértem, hogy elmosogatott volna. *Gáz.*

Apám integet a nappaliból, de nem kel fel kopott bőrfoteljéből. Túlzottan elmerült valami dokumentumfilmben – lövésem sincs, hogy bír ilyesmiket nézni – ahhoz, hogy a fia legújabb katasztrófális randijáról akarjon hallani.

Anyukám viszont becsukja vastag könyvét, kisöpri arcából hosszú szőke haját, és int, hogy üljek le mellé.

Most nincs kedvem ahhoz, hogy „dumcsizzon” velem, de tudom, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítana annak, ha bemenekülnék a szobámba. Anyám aranyérmet érdemelne aggodásból. Egyfelől valószínűleg örül, hogy nem éppen valami szerencsétlen kamasz lányt ejtek teherbe valahol. Másfelől viszont tudom, hogy mindig amiatt aggódik, hogy nem élek normális életet.

Fogalma sincs, mennyire abnormális az életem.

Majd hülye leszek beszélni a szüleimnek az álmaimban folyton felbukkanó lányról. Nem szívesen tölténék végtelen hosszú délutánokat egy kanapén dögölve, miközben valami agykurkász nyomatja az értelmetlen pszichoblablát, és megcsapolja a szüleim kis megtakarítását. Már túl sok részem volt ebben, amikor én voltam a „csodagyerek”.

– Milyen volt a randid? – kérdezi anyám, ahogy átszelem a bolyhos, barna szőnyeget, és lehuppanok mellé.

Vállrándítással felelek; ez a legjobb fegyverem a végtelen kérdezősködésével szemben. Mindig jó poén kipróbálni, milyen hosszú ideig úszom meg így a válaszadást.

– Hannah aranyos volt?

Vállrándítás.

– Mit csináltatok?

Vállrándítás.

– Vane! Ez nem rendes válasz.

A fene: csak három. Általában elnéz nekem négy-öt vállrándítást. Különösen kíváncsi lehet. Vagy kifejezetten aggódik. Csak nem látja rajtam, hogy be vagyok rezelve?

Pislogás nélkül mereszti rám világoskék szemét. A szemünk színe az egyetlen dolog, amitől az embereknek az a benyomásuk támad, hogy a magas, sötét hajú fiú és alacsony, szőke édesanyja talán, *talán* hasonlít egymásra.

Próbálom elterelni a figyelmét.

– Hannah nagyon jó fej volt. Igazság szerint elhajtottunk Vegasba, és összeházasodtunk, mivel amerikai vízumra lenne szüksége, én meg gondoltam, miért is ne. Nagyon jó bőr. Most éppen csomagol. Remélem, nem bánjátok, ha egy nászutas párral kell egy fedél alatt élnetek.

Anyám felsóhajt, de ajka rándulásán látom, hogy *szeretne* mosolyogni. Nem szórakozom vele tovább.

– Hannah remek lány. Vacsorázni mentünk. Aztán hazavittem. Nagyon izgi volt.

– Hogyhogy ilyen korán itthon vagy? – kérdi.

– Nem igazán... jöttünk be egymásnak.

Végül is igaz.

– De jól vagy? – elmélyülnek a ráncok a homlokán.

– Naná! – mosolygok, hogy meggyőzzem. – Csak ki vagyok purcanva. Azt hiszem, játszom pár menetet, aztán korán bedobom a szunyát.

Anyám megnyugszik. Ha elég jól vagyok a videojátékozáshoz, akkor nincs ok aggodalomra: ez anya szülői szabályzatának ötvenharmadik pontja. Közvetlenül az után a pont után, hogy *Amíg az igazgató nem telefonál, nem kell aggódnia a gyerek jegyei miatt*, és az előtt, hogy *Ha nem vérekes a szeme, akkor egyszerűen csak éhes, nem pedig fűvezéstől kajás*.

Ezért imádom őt. Tudja, mikor legyen velem szigorú és mikor hagyjon békén; mindkét szülőm ilyen. Az örökbe fogadó

szülők terén totál megütöttem a főnyereményt. Még ha nem hasonlítanak is rám, és olyan városban élnek, ahol az időjárás különösen kegyetlen büntetésnek tekinthető. Sőt, azt is hagyták, hogy megtartsam a családnevem, ami szuper, mert a Weston milliószer jobb, mint a Besar. „Bezör”-nek kell ejteni, de tudom, hogy a suliban mindenki „beszari”-nak csúfolt volna.

Ráadásul így maradt valami a „másik életem”-ből.

A múltam egy hatalmas úr, én pedig legszívesebben addig verném a fejem a falba, amíg ki nem lökök az agyamból valami emléket. Nem érdekel, hány orvos magyarázza nekem, hogy normális, ha trauma elszenvedése után elfojtjuk fájdalmas emlékeinket: nem veszem be. Hogyan lehetne normális, ha az ember elfelejti a teljes gyermekkorát?

És milyen önző rohadék törli ki a fejéből a családját, csak mert fáj rájuk gondolnia?

Érzem, hogy lelohad a mosolyom, úgyhogy kimegyek a folyosóra, mielőtt anyukám észrevehetné. Amint magamra csukom a szobám ajtaját, bekapcsolom a vén katódcsöves tévét – megörököltem, miután a szüleim végre befektettek egy plazma képernyőbe –, és fellepek a hálózatra, grimaszt vágva, amikor elkezdődik Isaac egyik háborús játéka.

Isaac fel nem foghatja, miért utálom a lövöldözős játékokat. Én sem igazán értem. Valamiért felfordul a gyomrom a vértől – na nem mintha ezt elárultam volna neki. Eszem ágában sincs a tudomására hozni egy újabb dolgot, amivel cikizhet.

De úgysem játszom. Beszállok az első menetbe, amit találok, leguggolok a katonámmal egy sarokba, és felterkezem a hangerőt, hogy anyukám hallja a robbanásokat a nagyszobá-

ból. Remélhetőleg ez visszatartja majd attól, hogy benézzen hozzám.

Durrognak a fegyverek, én pedig leheveredek a plédekre, amiket tegnap rúgtam le az ágyamról – anyámnak elment az esze? Plédék? Nyáron? –, és lehunyom a szemem. A mennyezeti ventilátor által kavart hűvös levegő az arcomat simogatja, ellazulok. A fuvallat mindig segít rendezni a gondolataimat. Ami jól jön, mert most aztán van mit átgondolnom.

Persze már korábban is észrevettem a lányt egy-egy pillanatra, azonban sosem voltam biztos benne, hogy tényleg *őt* láttam, nem csak valami sötét hajú csajt, aki hasonlít rá. Azok a pillanatok egyáltalán nem olyanok voltak, mint a mai, amikor volt köztünk igazi szemkontaktus meg minden.

És az álmaimon kívül is hallottam már a szél suttogását. De még soha nem állt össze értelmes szavakká, pláne nem egy ismerős hangon... És még soha nem szólított a nevemen.

Arról nem is beszélve, hogy a szél még sosem támadott meg. Bizonyos pillanatokban váratlanul feltámadó szellő: naná, megvolt. Szél, amit mintha énvonzanék oda: néha megesik. De az ilyesmit soha nem hozták rám a frászt. Tudom, hogy furán hangzik, de a szél nem ijeszt meg. Még azután sem, ami a szüleimmel történt. Még azután sem, ami ma este történt. A szél valahogy megnyugtat. Sosem értettem, miért.

Úgyhogy nem az őrült, jeges szél az oka, hogy remeg a kezem.

Azért reszketek, mert tudom, hogy a lány küldte rám azt a szellőkést. Valahogy irányította. Megtámadott vele. A furcsa sziszegés, amit azelőtt hallottam, hogy a szél felülkerekedett volna rajtunk, az *ő* hangja volt.

De mit jelent ez?

Hogy a lánynak varázsereje van? Talán valamiféle szélis-
tennő? Vagy angyal?

Nevetek magamon, bár az utolsó szótól görcsbe rándul a
gyomrom.

Ott volt azon a napon, amikor túléltem a tornádót. A lelkem
mélyén mindig is gyanítottam, hogy ő mentett meg valahogy.
Máskülönben hogyan úszhattam volna meg?

Csak nem ő az... őrangyalom?

Ugyan már! Nem hiszek az ilyen hülyeségekben. Amúgy is,
ma este semmitől se próbált megvédeni. Egy nyavalyás első
randin voltam: mi lehetne abban veszélyes?

De akkor mi történt?

Csak nem féltékeny lett?

Egy féltékeny őrangyal: na, ilyen az én szerencsém.

És most már totál magamra hoztam a frászt. Nem azért,
mert azt hinném, bármi is igaz mindebből, hanem mert egyál-
talan felmerült ilyesmi bennem. Most már hótziher, hogy be-
golyóztam.

Muszáj leszámolnom ezzel az őrülséggel. Jók voltak a
megérzéseim Hannah-val kapcsolatban. Nem koslathatok
álombéli lányok után vagy agyalhatok szelet uraló varázsérők-
ről meg angyalokról... Hacsak nem akarom a helyi diliház
sztárbetegeként végezni.

Ideje, hogy kialudjam magam, és holnap úgy ébredjek, mint-
ha mi sem történt volna.

Kivéve, ha a lány várni fog rám. Be fog férközni az álmaim-
ba. Nem fogja hagyni, hogy elfeledkezzem róla.

Sokkal egyszerűbb lenne az élet, ha simán csak begyógy-szerezett, álommentes alvásba zuhanhatnék. Azonban miután túléltem a tornádót, az orvosok felírtak nekem altatót, én meg csupa izzadság és kiütés lettem tőle, aztán kihánytam a bo-gyókat, mielőtt elájultam volna. Ugyanez történik, bármilyen gyó-gyszert veszek is be. Még jó, hogy sosem betegszem meg.

Mindenesetre csábít a gyógyszeres szekrény, miközben fogat mosok lefekvés előtt. Talán egy fél pirula ki tudna ütni anélkül, hogy allergiás reakciót váltana ki.

Nem éri meg a kockázatot. Muszáj megtanulnom tudomást sem venni a lányról, amíg békén nem hagy... akármi is ő tulaj-donképpen.

Vagy talán csak nem alszom ma éjjel...

Nem.

Jöjjön csak! Akkor végre közölhetem vele, hogy hagyjon békén.

Bemászom az ágyba, és lekapcsolom a villanyt, jól magam köré tekerem a vékony takarót, teljes erővel megszorítom a párnát.

Gyere csak, álombéli lány! Ezúttal készen állok.